

dette Skridt, men mig er det uforstaaeligt, hvorledes det kan forklares, saaledes, at Folket ønskede Friheden, bestaaende, hvis man skulde tage Slesvig med. De Udtringer, der ere faldne med Hensyn til de slesvigiske Embedsmænd, kan jeg selv om det erindres, at den ærede Minister ikke havde opfattet dem, som de ere faldne — ikke gjentage, som de dengang bleve udtalte, men jeg tror dog, at det er sandt, at det var et uheldigt bureaukratiske Regjeringsystem, som fandtes i Slesvig, og at selv om vi ikke havde i Færdens Dage vundet Slesvig ved anderledes at gennemføre Friheden, vilde vi i alt Fald ved at have vedfæstet Friheden i flere Forhold, endnu, under de nuværende Forhold have gjort Slesvigerne det bedre og behageligere at leve, end Tilfældet er, men i den Henseende er det min Overbevisning, at den vedkommende Regjering har ikke saa ganske andet Syn paa, hvad der tjener til Folkets Vel i Almindelighed, end i mange Tilfælde det ærede Medlem og Mange af os. Jeg tror dermed at have udtalt mig om de Bemærkninger, der ere faldne. Jeg maa ogsaa fremdeles hævde, at selv om det Forslag, som jeg har til, lad mig at fremsætte paa mine Meningsfællers Vegne, ikke skulde vinde Flertal i denne Sag, er det min Overbevisning, at denne Afstemning desuagtet vil vidne klart om hele den Stilling, vi indtage til Forbald for Folkets Frihedens Sag, blive et Vidnesbyrd for samtlige vore Bæmner i Landet om, at vi ville værge, tro vor og deres Sag.

Formanden: Det er ikke tilladt at omtale dem, der have en anden Mening, som om de svigte Folkets Sag.

J. Jørgensen: Det er maaske muligt, at jeg ikke har udtalt mig tydeligt, thi havde jeg tydeligt udtalt, hvad jeg mente, vilde den ærede Ordfører vel ikke have misforstaaet mig, som han gjorde. Den Tro, han har til Fremtiden, har jeg ogsaa, naar vi ikke selv forderve Stillingen, men gaa roligt, sundt og billigt frem. Jeg tror da, at vi have Fremtiden for os. Den Sag, vi kæmpe for, gjælder jo ikke os personlig. Naar den ærede Ordfører siger, at jeg godt veed, at vore Modstandere have andre Synspunkter og aldrig ville komme ind paa den Vej, vi ville ind paa, saa har han misforstaaet mig; naar han troede, at jeg talte om vore Modstandere. Jeg sigtede til dem, der staa os nær og se velvilligt paa os, men som vi nu muligvis kunde kysse fra os. Naar han sagde, at jeg var den Æneste, der var imod Indbringelsen af Adressen, maa han

have glemt, at der var flere end jeg. Det er vel muligt, at de ikke stode saa skarpt den Gang, at de jo nok til Sidst kunde gaa med alligevel. For mig stod det imidlertid saaledes den Gang, at det var uheldigt, at vedtagne Adressen. Med Hensyn til hvad han talte om, at vi have nu arbejdet i tre Aar, og at det da ikke kunde komme an paa en Maaned, til skal jeg minde om, at jeg kun talte om, hvad der var sket i Aar, og at jeg da mente, at vi kunde tøvet til Slutningen af Samlingen med dette Skridt, nemlig at indbringe Mistillidsadressen. Det er min Mening, men den kan jo være uvigtig. Jeg mener, at vi i Aar skulde have prøvet paa at gaa sundt frem. Da Dagsordenene vare vedtagne, skulde vi have set, hvad de vilde virke, og hvad Ministeriet vilde gjøre. Det var jo en 5 a 6 eller 7 Mistillidsvota, ai havde givet Ministeriet, og jeg mente da, at vi ikke skulde være stundesløse, men kunde tøve med det Øvrige til Rigsdagens Slutning. Dette har jo for Resten ikke saa stor Betydning, men det er kun en Oplysning, jeg vilde give. Vi vide jo godt, at vi ville det Samme; men man kan have forskellige Meninger om Maaden. Mange have ment at burde gaa med ved Adressen og ligeledes nu til at negte Finansloven; Andre derimod have ment, at det ikke gif an at gaa videre, men at vi nu maatte standse, og jeg maa dertil sige: Bedre sent end aldrig. Jeg kan godt forstaa, at man ikke vil gaa med til at negte Finansloven, naar man anser det for farligt og uheldigt.

Tauber: Jeg havde haabet tidligere at have faaet Ordet, da jeg begjærede det umiddelbart efter den ærede Kirke- og Undervisningsministers Foredrag; men jeg antager, at det beror paa en Misforstaaelse, at jeg ikke har faaet det før. Da den ærede Minister talte sig saa varm, som han gjorde, overfor mig i sit første Foredrag, kom jeg til at tænke paa, hvad en engelsk Digter har sagt. Nu, det har jo oftere været Tilfældet, at man i Dag har fremdraget Eksempler fra England, maaske i større Maal end ønskelig, og end det pleier at være Tilfældet i denne Forsamling. En engelsk Digter har sagt, at gaa Synder og gamle Feilgreb, reise sig truende mod ens Hoved. Det er denne Følelse, som aabenbart har gjort den ærede Minister varm, idet han talte imod mig om Omstændigheder, som han ikke ønskede fremdragne, og over hvilke han troede, at Glemselens Slør var hyllet; men som nu atter vare blevene fremdragne. Jeg har ikke villet ganske undlade at besvare, hvad Ministeren sagde, uagtet der fra forskjellige Sider er kommet Svar paa de enkelte Bemærkninger, han har tilladt sig at fremsjøre, og jeg skal da navnlig bekræfte, hvad den ærede Formand gjorde opmærksom paa, at jeg ikke har udtalt mig paa den Maade, som den ærede Minister lagde mig i Munden. Jeg har ikke brugt Udtryk som